

Når nu hr. Svend Auken siger, at jeg minder ham om kommunisterne, vil jeg jo også minde hr. Svend Auken om – han var ikke født, det var jeg trods alt – at under besættelsen var det faktisk sådan, at man godt kunne samarbejde med kommunister, for der var et fælles mål, og det var Danmarks frihed.

Til syvende og sidst er og bliver det jo folkets frihed og selvstændighed, der er meningen med det hele, og det burde det også være for en socialdemokrat eller i hvert fald for en demokratisk politiker.

De visioner, som hr. Auken talte om i sit indlæg, er jo simpelt hen altid en måde, hvorpå man løber fra det nære, konkrete, forpligtende ansvar til fordel for disse store visioner, som gør, at ansvaret ophæves. Det er det, der sker, og det er det, der bliver afsløret derved, at man ikke tillader befolkningen at stemme om det, der er et spørgsmål om dets frihed.

Kl. 11:33

Formanden:

Det er hr. Svend Auken.

Kl. 11:33

Svend Auken (S):

Når man hører hr. Søren Krarup, skulle man tro, at Danmark vandt anden verdenskrig helt alene. Nej, det gjorde vi ikke, hr. Søren Krarup. Det gjorde vi, i kraft af at nogle lande havde sluttet sig sammen, de kaldte sig de allierede, de havde en integreret kommandostruktur, og de havde alt muligt andet. De samarbejdede om nogle fælles mål, herunder frihed og herunder at sikre Danmarks frihed.

Det var det, der var læren af anden verdenskrig. Hvis det enkelte land står alene, bliver det mast; hvis der derimod er et samarbejde mellem demokratiske lande, er vores fælles styrke nok.

Det er i virkeligheden den samme vision, der er i det europæiske samarbejde. Tidligere kommunistiske stater, tidligere fascistiske diktaturer og demokratier med en lang demokratisk historie har fundet hinanden i et forpligtende samarbejde. Nu er vi 27, vi bliver måske 30 medlemmer, og hvis en forening med 30 medlemmer skal fungere ud fra de formål, som er prisværdige, er det nødvendigt med både demokrati og beslutningskraft. Det er præcis det, Lissabontraktaten vil sikre.

Ordene ene, men stærk gælder overhovedet ikke i den moderne verden. Der er det at være sammen med andre og være fælles om et formål det, der er kilden til den egentlige styrke.

Kl. 11:34

Formanden:

Tak til hr. Svend Auken. Der er ikke ønsker om flere korte bemærkninger.

Vi er tilbage i ordførerrækken, og næste ordfører er hr. Michael Aastrup Jensen.

Kl. 11:35

(Ordfører)

Michael Aastrup Jensen (V):

Det er jo en vigtig dag i dag, for her om lidt stemmer Folketinget ved tredjebehandlingen om den endelige ratificering af Lissabontraktaten. Det er også en vigtig dag for Venstre, for vi mener faktisk, at det er en flot og god afrunding på den reformproces, som EU har gennemgået siden murens fald – ikke mindst med højdepunktet på EU-topmødet i København, hvor vi fik sat skub i østudvidelsen, så EU nu har 27 medlemslande, og flere lande står absolut på spring for at blive medlem af EU.

Lissabontraktaten er med andre ord bare nye spilleregler til det udvidede EU, vi har i dag, og med Lissabontraktaten får vi et mere åbent, demokratisk og effektivt europæisk samarbejde.

Jeg synes også, som Europaudvalgets formand var inde på, at processen har været god i Folketinget. Vi har været rundt om mange ting. Folketingets medlemmer har stillet langt over 500 spørgsmål, som alle er blevet besvaret. Vi har haft høring, og vi har haft flere debatter i Folketingssalen, men desværre har vi også haft lidt en tendens til at tale mere om processen og om, hvordan modstanderpartierne i Folketinget kunne prøve at kaste grus i maskineriet og måske prøve at få stoppet ratificeringen af Lissabontraktaten, end vi har talt om, hvad Lissabontraktaten egentlig indeholder af gode elementer. Det synes jeg er en skam, for vi er fra Venstres side faktisk rigtig stolte af og glade for Lissabontraktaten.

Som sagt mener vi faktisk, at traktaten skaffer et EU, der er mere åbent, demokratisk og effektivt. Hvis vi tager fat i det demokratiske først, bliver nærhedsprincippet styrket, de nationale parlamenter får en forøget mulighed for at kontrollere opretholdelsen af nærhedsprincippet, vi får de efterhånden berømte gule og orange kort, som gør, at de nationale parlamenter har en mulighed for både at trække i nødbremse, at trykke på nødstop og lignende, men vi vil også blive taget mere med på råd, end vi gør i dag.

En anden ting, som jeg er rigtig glad for, og som er noget, Venstre har talt om igennem længere tid, er, at Europa-Parlamentet bliver med-